

POSTANOWIENIE

21 maja 2026 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Adam Doliwa

na posiedzeniu niejawnym 21 maja 2026 r. w Warszawie
w sprawie z powództwa J.Ś.1 i J.Ś.2
przeciwko Bankowi spółce akcyjnej we W.
o ustalenie,
na skutek skargi kasacyjnej J.Ś.1 i J.Ś.2
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach
z 28 stycznia 2025 r., I ACa 2457/22,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od powodów na rzecz pozwanej 5400 (pięć tysięcy czterysta) złotych z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie za czas po upływie tygodnia od dnia doręczenia niniejszego postanowienia powodom do dnia zapłaty tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Powodowie, J.Ś.1 i J.Ś.2, wywiedli skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach z 28 stycznia 2025 r., wydanego w sprawie przeciwko Bankowi spółce akcyjnej we W. o ustalenie.

Uzasadniając wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania skarżący wskazali na oczywistą zasadność skargi, polegającą na naruszeniu przepisów prawa procesowego. Za zasadnością skargi przemawia także utrwalona linia orzecznicza

w sprawach frankowych chroniąca interesy konsumentów, która dopuszcza stwierdzenie nieistnienia stosunku prawnego wynikającego z umów, które zostały wypowiedziane przez banki.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.).

Skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, gdy dla przeciętnego prawnika z samej treści skargi – bez pogłębionej analizy i juredycznych dociekań – w sposób jednoznaczny wynika, że wskazane w niej podstawy zasługują na uwzględnienie z uwagi na kwalifikowany charakter naruszenia przepisów prawa. Przyczyna przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, jaką jest jej oczywista zasadność, może dotyczyć jedynie przepisów prawa niepodlegających różnej wykładni i niepozostawiających sądowi swobody oceny. Chodzi przy tym o wykładnię w oczywisty, dostrzegalny już *prima facie* sposób sprzeczną z jednolitą i ugruntowaną wykładnią skonkretyzowanego przepisu, przyjmowaną w orzecznictwie i nauce prawa (zob. m.in. postanowienia SN: z 21 maja 2025 r., I CSK 558/24; z 26 marca 2025 r., I CSK 3537/23; z 30 stycznia 2025 r., I CSK 3814/23; z 31 grudnia 2024 r., I CSK 1853/23; z 20 listopada 2024 r., I CSK 2892/23; z 14 września 2023 r., I CSK 518/23; z 27 lipca 2023 r., I CSK 5328/22).

Analiza skargi kasacyjnej prowadzi do wniosku, że przesłanka z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. nie została spełniona. Powodowie pod pozorem oczywistej zasadności w istocie pytają o trafność stanowiska Sądu Apelacyjnego wyrażonego w związku z rozstrzygnięciem tej konkretnej sprawy. Przedstawili wyłącznie własne stanowisko, polemizując z niekorzystnym dla nich rozstrzygnięciem Sądu drugiej instancji.

W niniejszej sprawie nie ma zastosowania uchwała całego składu Izby Cywilnej Sądu Najwyższego z 25 kwietnia 2024 r., III CZP 25/22, OSNC 2024,

nr 12, poz. 118, bowiem umowa w dacie wytoczenia powództwa nie wiązała stron, wobec skutecznego jej wypowiedzenia przez pozwany bank pismem z 2 listopada 2018 r. Sądy *meriti* trafnie oceniły brak interesu prawnego powodów w żądaniu ustalenia nieważności nieistniejącej już umowy. Znamienne, że skarżący w skardze kasacyjnej powielili zarzuty podniesione w apelacji.

Z tej przyczyny Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania. O kosztach postępowania kasacyjnego rozstrzygnął zaś na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 i § 2 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie.

Adam Doliwa

(P.H.)

[a.ł]